

РЕШЕНИЕ

№ 260

гр. Смолян, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Хр. Маргаритов

Членове: Тоничка Д. Кисьова
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Елисавета Ж. Шехова
като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно гражданско дело № 20235400500327 по описа за 2023 година

И за да се произнесе, взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ГПК във връзка с чл.124ал.1ГПК, във вр. с чл.67 и чл.128 КТ.

Смолянският окръжен съд е сезиран с въззивна жалба от В. Х. АД. ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.С., комплекс ЕСТЕ, ул."С."28 И, представлявано от изпълнителния директор Г. Ст. С., чрез пълномощника юрисконсулт Д. К. срещу Решение № 13/06.03.2023год.,постановено по гр.дело № 417/2021 г съгласно описа на Девински районен съд, с което е признато за установено по отношение на „В. Х.“ АД с ЕИК: *****, че между Д. В. Г. с ЕГН *****, с адрес: с. М., община Девин, обл. Смолян и „В. Х.“ АД с ЕИК ***** съществува валидно трудово правоотношение за времето от 01.01.2019г. до 31.05.2021 г, по което ищецът Д. В. Г., с ЕГН ***** е изпълнявал длъжността „портиер/охрана“ и е осъдено „В. Х.“ АД с ЕИК ***** да заплати на Д. В. Г. сумата в общ размер на 10 023.14лева (десет хиляди двадесет и три лева и 14 ст.), от които сумата 5 853.18 лева– чиста сума за получаване - трудово възнаграждение за периода от 01.01.2019 г. до 31.05.2021 г., след приспадане на заплатената сума от 250.00 лева-месечно; 2 489.96 лева - незаплатен извънреден труд от 592.67 часа за времето от 01.01.2019 г. до 31.12.2020 г.; 1 300.00 лева -незаплатен извънреден труд за времето от 01.01.2021 г. до 25.04.2021 г.; 380.00 лева за положен от него труд в 12 празнични дни, ведно със законна лихва върху главниците в общ размер от 10 023.14 лева, считано от завеждането на делото 17.11.2021г.до окончателното изплащане на сумите, както и са отхвърлени исквете за заплащане на трудово възнаграждение за периода от 01.01.2019 г. до 31.05.2021 г. за разликата над уважения размер от 5 853.18 лв. до претендирания от 10 040.00 лева, ведно със законна лихва върху главницата от 10 040.00 лева, считано от завеждането на делото

17.11.2021г. до окончателното изплащане на сумата; за заплащане на извънреден труд за времето от 01.01.2019 г. до 31.12.2020 г. за разликата над уважения размер от 2 489.96 лв. до претендирания от 3 900 лева, ведно със законна лихва върху главницата от 3 900 лева, считано от завеждането на делото 17.11.2021г. до окончателното изплащане на сумата като неоснователни и недоказани.

Със същото решение с оглед изхода на спора съобразно уважената част от исковете е възложено в тежест на ответника на основание чл. 38 ал. 1 т. 23 ЗАдв адвокатско възнаграждение в размер на 1800.00 лева (хиляда осемстотин лева) и е осъдено дружеството „В. Х.“ АД с ЕИК: ***** да заплати в полза на ДРС 401.00 лева (четиристотин и един лева) – държавна такса и 600.00 лева (шестстотин лева) разноски, в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд- Девин.

Недоволно от постановеното решение е останало ответното дружество. С въззивната жалба се обжалва съдебният акт изцяло, с пространни оплаквания за нарушение на процесуалните правила, материална незаконосъобразност и необоснованост. Развива оплакване, че крайните изводи на съда не са направени на базата на събраните по делото писмени доказателства или на съвкупен анализ на същите с целия доказателствен материал, противоречиви са и нелогични.

Направено е и оплакване, че съдът е уважил иска, като е ценил като доказателство книга, наречена първоначално от ищеца в исковата молба график за работа, а в съдебното заседание проведено на 30.06.2022г., представена от ищеца е наречена книга за предаване и приемане на поста, като въпреки своевременно направените възражения и оспорвания на тази книга, съдът в нарушение на разпоредбата на чл.236.ал.2 от ГПК не е обсъдил направените от ответника възражения и оспорвания на книгата, във връзка оспореното от дружеството съдържание и автентичност на листовите, с твърдения, че те са антидатиращи.

Според жалбоподателя последният не съдържа изготвено от „В. Х.“ АД поименно разпределение на работното време за определен времеви период - седмица, месец или друг времеви период и не е утвърден с негов подпис и печат и не представлява график за работа. Счита, че тази книга не се отнася за „В. Х.“ АД, тъй като липсват подпис, печат, заверка от дружеството или каквато и да било индикация за нейната принадлежност. Книгата започва с дата 07.05.2018г., към която дата ищецът не твърди да е работил във В. Х. АД, а напротив твърди, че е работил при други работодатели. Представената в съдебното заседание книга е оспорена от процесуалния представител на „В. Х.“ АД.

Счита също така, че ако представената книга принадлежи на В. Х. АД или на което и да било друго дружество, освен че трябва да носи белези на притежателя, тя следва да се съхранява в администрацията на съответното дружество-притежател, а не да бъде в ръцете на външно лице, каквото с явява ищецът.

Направено е оплакване, че въпреки възражението на ответното дружество, че такава книга не е била изисквана, съответно предоставяна на някого от В. Х. АД и не са представени доказателства в съответствие с доказателствената тежест кога, от кого по какъв ред и от кое дружество е изисквана за да бъде представена пред съда. Твърди още, че съдът основава решението си върху нея, без да изложи мотиви защо я цени като доказателство.

На следващо място е релевирано оплакване, че всички възражения, оспорвания и доводи на ответника, установяващи че дружеството не е бил работодател на ищеца, не са обсъдени в решението и това процесуално нарушение е довело до неизяснена фактичката обстановка. Според жалбоподателя ищецът не твърди да е сключил с ответното дружество трудов договор в писмена форма, а единствено твърди в исковата молба, че през цезия си живот е живял и работил в с.М., община Девин, обл.Смолян, като през повечето време е работил в бившия рудник „Фурит“, сега мелница за каменно брашно, до 01.12.2010г. работи.като портиер във фирма Г. АД, след пенсионирането от 2011г. продължил да работи на същото място – на портала на бившия рудник, на същата длъжност - портиер/охрана и

при същите условия на работа. Излага твърдения, че работодателите му през годините се променяли, но мястото му на работа било едно и също, а от 01.01.2019г. работодател е „В. Х.“ АД гр. С.. Работел на работно време по график и винаги съвестно изпълнявал трудовите си задължения и с работодателя имали договорка да му бъде изплащано минималното за страната брутно трудово възнаграждение. Според жалбоподателя от представената по делото трудова книжка на ищеца се установява, че след вписаното прекратяване на трудовия договор с „Г.“ АД на 01.12.2010г. и пенсиониране на ищеца, в книжката няма друго вписване на трудово правоотношение от друг работодател.

По делото не е установено кога и по какъв начин - писмено, устно, по телефон и други с кого ищецът се е уговарял, че от 01.01.2019г. негов работодател ще бъде „В. Х.“ АД, че ще работи на работно време по график и ще получава минималното за страната брутно трудово възнаграждение.

Изразено е несъгласие с приетото с проверяваното съдебно решение, че еднопосочни са свидетелските показания на разпитаните в производството свидетели - Златарев и Зъгов, че ищецът е бил служител на ответното дружество и работил като пазач, на смени, които правни изводи според дружеството жалбоподател напълно противоречат на установената фактическа обстановка, тъй като свидетелят Зъгов сочи, че ищецът е работил във фирма „В.“ като охрана на предприятието - Ротационна фабрика на „В.“, а свидетелят Златарев, че е работил на поста на Рудник „Фл.“ - В.. Двата свидетели заявяват, че ответникът е работил във „В.“, за което дружество ищецът не твърди да е бил негов работодател. Никой от тях не посочва ответника „В. Х.“ АД като работодател на ищеца. Според дружеството жалбоподател „В.“ АД с ЕИК 831765981 е търговско дружество, което е различно от ответника „В. Х.“ АД с ЕИК *****. Освен това се твърди, че показанията на двамата свидетели съществено се разминават, тъй като фабрика и рудник са съществено различаващи се производствени обекти. Единият свидетел твърди, че месторабота на ищеца е била Ротационна фабрика на „В.“, а другият - рудник „Фл.“ - В., а ищецът твърди, че през повечето време работил в бившия рудник „Фурит“, сега Мелница за каменно брашно. До 01.12.2010г. работил като портиер във фирма Г. АД. След пенсионирането му от 2011г. продължил да работи на същото място - на портала на бившия рудник.

Според жалбоподателя по делото не са представени доказателства, които да установяват, че посочените от ищеца и свидетелите - бившия рудник „Фурит“, сега мелница за каменно брашно, ротационна фабрика на „В.“ или рудник „Фл.“ - В. са били обекти на В. Х.“ АД през процесния период.

Не е установено от свидетелските показания, че между ищеца и ответника е сключен трудов договор и с какви клаузи по отношение на срок на договора, работно време, смени, заплащане и др. В цитираното и от първоинстанционния съд Решение №943 от 22.02.201 Ог. на ВКС. II г.о. по гр.дело № 4902/2008г. категорично е посочено, че съгласно чл.62. ал.1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма. Изискването за писмена форма е въведено като условие за валидност на договора, предвид на което съществуването на трудово правоотношение не може да бъде установено със свидетелски показания или други доказателства, установяващи по косвен начин възникването и съществуването му. Според жалбоподателя. ангажираните свидетелски показания не могат да установят по надлежен ред искането за установяване на валидно трудово правоотношение.

В нарушение на съдопроизводствените правила и съдебната практика съдът е кредитирал показанията на свидетеля Зъгов, тъй като той като служител на МВР е извършвал проверки на пропускателния режим на обекта в с.М. до края на 2015г., т.е. впечатленията му са за период много преди процесния. Както свидетелят Зъгов така и свидетелят Златарев (който освен съсед заявил, че е първи братовчед на ищеца) не са работили заедно с ищеца и нямат преки впечатления от организацията на труда в обекта, за който и двамата посочиха, че е на „В.“.

Жалбоподателят счита, че свидетелите не установяват преки уговорки между Д. Г. и „В. Холдинг“ АД за съществуване на трудово правоотношение, работно време и трудововъзнаграждение, а предават опосредена информация (разказана им от самия ищец, още повече, че свидетелите не установяват по безспорен и категоричен начин, че през целия исков период ищецът е полагал труд по трудово правоотношение с „В. Х.).

На следващо място е направено оплакване, че необосновано и в противоречие със събраните доказателства в решението на стр.13 съдът е приел, че липсват доказателства ищеца да е работил през процесния период в „Геоминерал“ АД, тъй като в отговора от ТД на НАП гр.Смолян, постъпил в РС Девин с вх. № 468/21.02.2022г.е посочено, че лицето е осигурявано от „Г.“ АД като работещ без трудово правоотношение, т.е. по договор за услуга. Това обстоятелство изобщо не е обсъдено в решението, въпреки че информацията е поискана по инициатива на съда. В. Х. АД е нареждал плащания в полза на ищеца, които са за сметка и по договор с „Г.“ АД. Ищецът няма основание да твърди, че от 01.01.2019г. е настъпила промяна и е започнал да получава плащания по трудов договор от „В. Х.“ АД като работодател. От представените платежни нареждания от първия и от последния месец на 2018г - от 26.01.2018г. и 20.12.2018г. се установява, че и през предходната 2018г. „В. Х.“ АД е извършил плащания към ищеца за сметка на „Г.“ АД. Плащанията извършени от В. Х. АД през 2018г., 2019г. 2020г. и 2021г. са по силата на договор от 04.01.2018г. и споразумения към него.

Но следващо място според жалбоподателя ищецът не доказва, че между него и „В. Х.“ АД от 01.01.2019г. е възникнало и до момента съществува валидно трудово правоотношение за длъжността „портиер/охрана“.

Направено е и оплакване, че по делото не е представен нито един документ, обективизиращ факти или изявления, които да сочат за възникване на трудово правоотношение между ищеца и ответното дружество, като например свидетелство за съдимост, каквото винаги и се изисква за длъжностите пазач, охранител, портиер или медицинско свидетелство - без каквото работникът не може да бъде допуснат до работа (още повече, че към 01.01.2019г. ищецът вече е навършил 71год.). Освен това, такава длъжност „портиер/охрана“, каквато съдът е приел, че е изпълнявал ищеца, не съществува в Националния класификатор на професиите и длъжностите.

Поради неоснователността и недоказаността на иска за установяване съществуването на трудово правоотношение между ищеца и ответника се поддържа неоснователност на исковете за заплащане на трудово възнаграждение, възнаграждение за извънреден труд и за труд в празнични дни.

Относно предявените искове по чл.128 т.2 от КТ и по чл.150 от КТ е направено оплакване, че необосновано и в нарушение материалния и процесуалния закон съдът е приел, че през периода от 01.01.2019г. до 31.05.2021 г. ищецът е работил по трудово правоотношение с „В. Х.“ АД и е получавал трудово възнаграждение по банковата си сметка в размер на 250 лева месечно.

Ищецът не установява какви са условията на трудовото правоотношение, което твърди да е съществувало между него и ответника - за пълно или непълно работно време, за редовно работно време, за работа на смени или по график; размер на основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане.

Недоказано е твърдението на ищеца, че считано от 01.01.2019г. е получавал трудово възнаграждение в размер на 250 лева месечно от „В. Х.“ АД като работодател.

Относно поддържаното от ищцовата страна, че с работодателя имали договорка да му бъде изплащано минималното за страната брутно трудово възнаграждение се сочи, че съгласно разпоредбата на чл.66.ал.1 т.7 от КТ трудовият договор определя основното и

допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане. Министерският съвет определя минималната работна заплата за страната (чл.244 т.1 от КТ), но не „минималното за страната брутно трудово възнаграждение". В чл.3 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата е дадено определение за брутна работна заплата, а в чл.4 за основна работна заплата. Следователно не е установено какво възнаграждение ищецът твърди да е договорил с ответното дружество.

Относно извършваните през процесния период преводи от „В. Х." АД на суми към ищеца, за които са представени пл.нареждания от 24.01.2019г., 23.05.2019г., 20.12.2019г., 24.03.2020г., 22.01.2021г., 24.02.2021г., 24.03.2021г., с наредител на паричните преводи „В. Х." АД се твърди, че тези преводи са за сметка и по договор с „Г." АД - дружеството, в което ищецът сочи, че е работил и се е пенсионира. Обстоятелството, че наредителят е „В. Х." АД не означава, че ответникът е плащал свои задължения към ищеца. Още повече, че е представена справка от ТД на НАП Смолян, сочеща „Г." АД като осигурител на ищеца, т.е. било е налице основание ищецът да получава парични суми от „Г." АД.

Такива плащания с наредител „В. Х." АД, който плаща за сметка и по договор с „Г." АД ищецът е получавал и преди 01.01.2019г., поради което ищецът няма основание да твърди, че от тази дата получава плащания по трудов договор от „В. Х." АД като работодател, обстоятелство установено от представените от дружеството жалбоподател платежни нареждания от първия и последния месец на предходната 2018г. - от 26.01.2018г. и 20.12.2018г. Плащанията, които „В. Х." АД е извършил за сметка на „Г." АД през 2018г., 2019г., 2020г. и 2021г. са по силата на договор от 04.01.2018г. и споразумения към него. От договора и споразуменията към него се установява, че предвид съществуващите между тях взаимоотношения и разчети във връзка с извършваната производствена и търговска дейност, двете дружества се споразумели „В. Х." АД да извършва парични плащания за сметка на „Г." АД към трети лица за извършени доставки на стоки, услуги и други с определен лимит за всяка година. Извършените плащания в полза на „Г." АД са отразени в аналитичен дневник - други дебитори за 2018г., 2019г., 2020г. и 2021 г., което е констатирано и от вещото лице.

В тази връзка се поддържа необоснованост на извода на съда на стр.13 от решението, че представените по делото договор от 2018г. и допълнително споразумение между ответното дружество и „Г." АД касаят отношения между две юридически лица, извън предмета на настоящия спор. В предмета на договора не е посочено, че плащанията са трудови възнаграждения. В предмета на договора са изредени примерно видове парични плащания с определен годишен лимит - доставка на стоки, услуги и други. Обстоятелството, че „Г." АД е бил осигурител на ищеца по граждански договор, сочи за плащане за услуга, а не за плащане на трудово възнаграждение.

Направено е и оплакване на следващо място, че първоинстанционният съд незаконосъобразно и необосновано е приел, че ищецът е положил извънреден труд, чието заплащане му дължи ответника, тъй като изобщо не доказва полагането на труд по трудово правоотношение с ответното дружество.

Направено е и оплакване, че съдът не е посочил хипотезата на коя материално правна норма е приложима в конкретния случай - чл.262, 263 или 264 от КТ.

В тежест на работника е да установи при условията на пълно и главно доказване твърденията си за положен извънреден труд, а по делото не бяха представени доказателства какви са условията по твърдяното трудово правоотношение - за пълно или непълно работно време, за редовно работно време, за работа на смени или по график, какъв е размерът на основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер и съответно как следва да бъде отчитан положения труд.

По иска с правно основание чл.264 от КТ е направено оплакване, че на стр.16 от

решението съдът се е произнесъл по иск с правно основание чл.245 от КТ, като същевременно е цитирал разпоредбата на чл.264 от КТ.

В тази част решението също е незаконосъобразно и необосновано, тъй като съдът се е позовал само на твърденията на ищеца и на тъй наречената книга за предаване и приемане на поста, която е оспорена. Поддържа оплакване, че заключението на вещото лице също е изготвено само върху тези данни, като експертът навсякъде е посочил „евентуално положения труд от ищеца”.

Изразено е несъгласие и с изводите на съда за дължимост от страна на ответното дружество на трудово възнаграждение, възнаграждение за извънреден труд и за труд в празнични дни са направени при липса на пълно и главно доказване от страна на ищеца т.е. при нарушение на процесуалния закон.

Съдът е постановил решението си като е възприел заключението на вещото лице като обективно и компетентно изготвено, чиито констатации са единствено върху твърдения на ищеца и на записи в оспорената книга, поради което същото е условности и навсякъде вещото лице сочи „евентуално“.

Следва да се има предвид, че вещото лице с молба вх.№285/03.02.2022г. заявява пред съда, че въз основа на материалите по делото не може да установи обстоятелства необходими ми за съответните изчисления. Ищеца твърди, че за процесния период е полагал труд „на дванадесет, дори на двадесет и четири часови смени.“ Същевременно по делото липсва трудов договор, от където да се установи продължителността на работния ден/смяна. Приложени са копия от описи на предадени смени, от които не може да се установят точните дати и часови диапазон на смените във връзка с твърдението за полаган труд на празнични дни. “

В съдебното заседание, проведено на 30.06.2022г. вещото лице Х. заявява, че е работил само по представените ксеро -копия към исковата молба и уточнението на исковата молба за начина на предаване, т.е. вещото лице е работило по представените с исковата молба и оспорени от ответника листове от „бланка сметка „оборот по дебита от кредит на сметка и твърденията в уточнителната молба за начален и краен час на смени, не са подкрепени с никакви доказателства.

На следващо място според жалбоподателя трудовото правоотношение между работник и работодател включва права и задължения на двете страни. Ищецът, който описва себе си като съвестен работник, твърди, че след като останал „потресен и обиден от отношението на работодателя“, самоволно преустановил да ходи на работа т.е. дори не е изпълнил задължението си да подаде заявление за прекратяване на трудовото правоотношение и за уреждане взаимоотношенията между страните, ако е имало такива.

С писмения отговор се оспорва основателността на въззивната жалба с пространни доводи и се предлага окръжният съд да потвърди атакуваното съдебно решение. С писмения отговор се предлага окръжният съд да потвърди атакуваното съдебно решение. Според въззиваемия изложените съображения във въззивната жалба са в противоречие с установената по делото фактическа обстановка. От събраните по делото гласни и писмени доказателства категорично се установява, че през процесния период- от 01.01.2019 г. до 25.04.2020 г. Д. Г. е престира работната си сила като пазач на портала в обект на ответника „В. Х.*кАД в с. М./ рудник Флуорид/. Престацията на работната сила е извършвана на смени и по график. Установи се точното работно място, което не е променяно.

От представената по делото главна книга „приемане и предаване на поста” се установява конкретно каква е била продължителността на смените, кога е постъпвал на работа Д. Г. и до кога е работил, както и дали е имало произшествия по време на смяната. При поемането и предаването на всяка смяна са полагани подписи.

Св.Златарев е роднина на ищеца, който многократно го е превозвал до работното място. Свидетелят конкретно сочи местоработата на ищеца, като изрично заяви, че Г. е работил дълги години на това място/ във В./ и на тази длъжност, като е работил на смени. Според въззиваемия свидетелят депозира показанията относно броя на пазачите- трима, имената им, както и относно това, че единият от пазачите е починал в края на 2020 г. и след това работата са продължили двама.

Свидетелят З. е бивш служител в полицията, който познава обекта изключително добре, сам той е извършвал периодично проверки на обекта на В. и на пазачите, вкл. на Г. до 2015 г., тъй като след това е преминал на друга работа. Свидетелят заявява, че е познавал с пазачите, конкретно посочи и при това поименно пазачите, които са работили на обекта през релевантния за делото период 01.01.2019 г. до 25.04.2021 г. , единият от които е ищецът Г.. Св. З. изрично посочва на какви смени са работили пазачите през периода от 01.01.2019 г. до 25.04.2021 г. - 12 ч. през седмицата и по 24 ч. в събота и неделя, конкретно заявява, че до края на 2020 г. са работили трима пазачи, а след това единият е починал/свидетелят изрично посочи името му/ и са продължили двама.

Въпреки, че след 2015 г. св.З. не е работил в полицията и не е извършвал проверки на обекта, дадените показания за периода 01.01.2019-25.04.2021 са преки свидетелски показания, свидетелят е посещавал многократно обекта , там е измивал автомобила си. познавал се е лично с пазачите.

От представените по делото извлечения от сметки е видно, че на ищеца ежесечно през процесния период са заплащани суми от В. Х. АД в размер на 250.00 лв.

Въззиваемият е заявил в исковата молба и признава това обстоятелство, че през целия исков период от страна на ответника му е заплащана сума в размер на 250.00 лв ежесечно. Неоснователни са възраженията на дружеството-въззивник, че въпреки, че наредител на превозите е В. Х. АД , но тези превози били за сметка и по договор с Г. АД, което не означавало, че дружеството В. Х. АД заплащало свои задължения към Д. Г. „В. Х.“ АД и „Г.“ АД са свързани лица, което се установява и при справка в Търговския регистър. Видно от публичния регистър акционери във „В. Х.“ АД са Г. Ст. С. (акционер и изпълнителен директор), Л. Андр. К. и „Г.“ АД, акционери в „Г.“ АД са Л. Андр. К. (акционер и изпълнителен директор), Г. Ст. С. и „В. Х.“ АД. Счита, че представеният по делото договор между двете дружества касае вътрешни отношения между тези две юридически лица, които не могат да се противопоставят на въззиваемия. още повече и разпитаните свидетели изрично посочват В. като предприятието, в което е работил Д. Г..

Следва да се има предвид и обстоятелството, че представеният от въззивника договор и споразуменията към него касае странични отношения, които по никакъв начин не са свързани пряко със заплащането на възнаграждението на Д. Г..

Направен е и довод, че в своята съвкупност събраните по делото доказателства водят до категоричен извод за наличие на трудово правоотношение между ищеца Д. Г. и ответното дружество.

Въззиваемият е работил като пазач, прстирал е работната си сила през установено по делото работно време(работа на смени), работил е на определено работно място, като е получавал ежесечно и възнаграждение, но във всеки един от месеците заплатеното възнаграждение е било по-ниско от определената за страната минимална работна заплата. Изводите на първоинстанционният съд са обосновани, категорично се потвърждават от доказателствата по делото, които съдят е обсъдил в пълнота и е постановил правилно решение.

В съдебно заседание редовно и своевременно призован жалбоподателят „В. Х.“ АД се представлява от юриконсулт Д. К., която поддържа изцяло депозирания въззивна жалба и писменото становище в срока по чл.149ал.3 ГПК.

Въззиваемият Д. Г. редовно и своевременно призован не се явява и се представлява от адвокати Георгиева и Юруков, които поддържат становище за неоснователност на въззивната жалба и предлагат атакуваното решение да бъде потвърдено.

Въззивният съд след като взе в предвид изложените с въззивната жалба оплаквания, становището в писмения отговор, провери атакуваното съдебно решение, след обсъждане доказателствата по делото съобрази следното:

Въззивната жалба е редовна и допустима, тъй като е постъпила в законово установения срок, отговаря на изискванията, визирани в нормите на чл. 260 и чл. 261 ГПК, подадена е от субект, разполагащ с правен интерес от атакуване срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, чрез постановилия го съд.

След извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно. Постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил.

Решението е и допустимо, тъй като първоинстанционният съд е разгледал допустими искове, предявени от надлежно легитимиран правен субект, разполагащ с право на иск, надлежно упражнено чрез депозирана редовна и доуточнителна искова молба.

Разгледана по същество въззивната жалба е основателна, а атакуваното решение е незаконосъобразно постановено и необосновано, по следните съображения:

Настоящият въззивен състав намира предявеният при квалификацията на чл. 357 ал. 1 КТ, във връзка чл. 124 ал. 1 ГПК иск за установяване съществувало трудово правоотношение между страните в производството за исковия период за допустим, тъй като за ищеца съществува правен интерес от това, доколкото последният претендира определени права и последици от това правоотношение.

При разглеждане делото от фактическа страна е установено, в какъвто смисъл са представените от ищеца три броя извлечения по сметка от 29.01.2021г., 26.02.2021г. и 31.03.2021г., както и представените от ответника 9 броя платежни нареждания с получател – Д. Г., наредител – „В. Х.“ АД, за сметка на „Г.“ АД, с посочено основание по договор „Г.“, съответно от 24.01.2019г. за сумата от 250 лева; от 23.05.2019г. за сумата от 250 лева; от 20.12.2019г. за сумата от 250 лева; от 24.03.2020 г. за сумата от 250 лева; от 22.01.2021г. за сумата от 250 лева; от 24.02.2021г. за сумата от 250 лева; от 24.03.2021г. за сумата от 250 лева; от 26.01.2018г. за сумата от 250 лева и от 20.12.2018г. за сумата от 250 лева.

По делото е приет като доказателство договор от 04.01.2018г., сключен в гр. С. между „В. Х.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С. и „Г.“ АД, ЕИК: 131474990, със седалище и адрес на управление гр. С., съгласно който с оглед съществуващото между тях взаимоотношение и разчетите във връзка с извършваната търговска дейност се споразумели до 31.12.2018г. „В. Х.“ АД да извърши парични плащания за сметка на „Г.“ АД към трети лица за извършени доставки на стоки, услуги и други, до размер на 980 000 лева. Към договора са сключени три споразумения от 03.01.2019г. за продължаване срока на договора съответно до 31.12.2019 г.; от 03.01.2020г. с продължен срок до 31.12.2020г. и от 04.01.2021г. със срок до 31.12.2021г.

Представени са извлечения от аналитичен дневник, други дебитори „В. Х.“ за платените през 2018г., 2019 г., 2020г. и 2021 г. суми в полза на „Г.“ АД.

Според справка за трудови договори към 02.12.2022 г. за ищеца Д. В. Г. няма регистрирани трудови договори. На 01.12.2010 г. е прекратен трудовия му договор с „Г.“ АД гр. С. на длъжността портиер.

От показанията на разпитания в хода на разглеждане делото пред районен съд свидетел В. З. – без родство с ищеца (бивш служител на МВР, който служебно до края на

2015г. проверявал дали за този обект се води дневник за автомобилите, дневник за смените, кой от кого приема поста, на кого го предава и други обстоятелства) се установява, че ищецът Д. Г. е работил във фирма „В.“ като охрана на предприятието – Ротационна фабрика на „В.“. Според свидетеля обекта, в който е работил ищеца представлява помещение за охрана с бариера, намиращ се на разклона за с. Осиково. Установява, че с ищеца работили двама негови колеги - Б. П. от с. Осиково и Ст. М.. Работили на 12 часови смени през седмицата, събота и неделя – 24 часа, а след като починал М. работили само двамата - Б. П. и Д. Г.. Установява също така, че през 2019г., 2020г. и 2021г. ищецът заедно с колегата си са работили там, като ищецът през 2019г. е работил във фирма „В.“.

Свидетелят Г. Зл. първи братовчед на ищеца установява, че ищецът заедно с Б. П. и Ст. М. са работили като охрана – пазач и след като М. починал, двамата продължили да работят в обект, намиращ се на главния път за гр. Кричим, на поста на Рудник „Фл.“ - В.. От ищеца знае, че взема 250 лева заплата и работи на 24 часови смени. Според свидетеля през 2019г., 2020 г. и 2021г. Г. е бил пазач и записвал колите, които минавали посока с. Осиково. Сочи също така, че често карал ищеца на работа, защото работил през 24 часа, Г. е започвал работа в 5 часа вечерта до сутринта. Установява, че в момента на обекта работи Д. Ат. Зл. – брат на свидетеля.

Назначени са и изслушани пред районен съд основна и допълнителна съдебно-икономическа експертизи, изготвени от вещото лице Х., което дава заключение за размера на дължимото трудово възнаграждение, възнаграждение за извънреден труд и за труд полаган в празнични дни въз основа на твърденията на ищеца и записи на оспорената от ответното дружество книга с условности, посочвайки евентуално.

Приета е като доказателство справка на НАП ТД Смолян за осигуряване на лицето Д. В. Г. като лице работещо без трудово правоотношение за периода месец януари до месец май 2019г. а година (л.210-211), съгласно която на 23.05.2019 година като осигурител е посочен Г. АД и осигурителен доход 1 245.30 лева.

При така установените факти с атакуваното в осъдителните части решение районният съд е приел, че е съществувало валидно трудово правоотношение между страните по делото за процесния период 01.01.2019г. -31.05.2021 г. , по което ищеца изпълнявал длъжността портиер/охрана. Съдът се е позовал на еднопосочни свидетелските показания на разпитаните в производството свидетели – Златарев и Зъгов, съгласно които ищецът бил служител на ответното дружество и работил като пазач, на смени. Въз основа на констатациите от присъствената книга, за този период от време приема също така, че ищецът се е подписвал, отразявал приемането и предаването на дежурството. Счел е също така, че представените по делото договор от 2018г. и допълнително споразумение между ответното дружество - „В. Х.“ АД и „Г.“ АД касаят отношения между две юридически лица, извън предмета на настоящия спор, в предмета на договора не е посочено, че плащанията са трудови възнаграждения. Относно приложените по делото, описани по-горе платежни нареждания с получател – ищеца, наредител - „В. Х.“ АД, за сметка на „Г.“ АД, с основание - по договор приема, че на ищеца са му превеждани сумите от по 250 лева и не удостоверяват твърдението на ответната страна, че ищецът е работил в „Г.“ АД, а не при ответното дружество - „В. Х.“ АД. Според решаващия районен съд липсват доказателства ищеца да е работил през процесния период в „Г.“ АД, които твърдения счита, че се опровергават от показанията на двамата свидетели – Зъгов и Златарев, според които ищеца е работил като пазач/охрана в ответното дружество и платежни нареждания с наредител - „В. Х.“ АД.

С оглед приетото за доказано валидно трудово правоотношение за претендиращия период като пазач и тъй като ищецът е получавал трудово възнаграждение в размер на 250 лева, предвид липсата на доказателства за извършено плащане на разликата между заплатеното минималната работна заплата за периода е осъдил ответното дружество да

заплати на ищеца сумата 5 853.18 лева неизплатено трудово възнаграждение за периода 01.01.2019г. -31.05.2021 г. , след приспадане получаваема ежесечно сума в размер на 250лева.

Въз основа на заключението на вещото лице по назначените основна и допълнителна съдебно икономическа експертиза са уважени предявените в обективно и субективно съединение искове за заплащане извънреден труд от 592.67 часа за времето от 01.01.2019 година до 31.12.202 година – сума в размер на 2 489.96 лева, за периода от 01.01.2021 година до 25.04.2021 година в размер на сума 1300 лева, както и иска за положен труд в 12 празнични дни -сума в размер на 380 лева, както и е присъдена законната лихва върху сумите от завеждане на делото -17.11.2021година до окончателното им изплащане.

При тази фактическа установеност според настоящия въззивен състав неаконосъобразен и в разрез с доказателствата по делото е изводът на първоинстанционния съд, че между страните е съществувало трудово правоотношение през процесния период. От събраните по делото гласни и писмени доказателства, включително и от представената от ищеца в оригинал и ксерокопие присъствена книга(частен документ), оспорена своевременно от ответника не се установява съществуването на трудов договор между страните по спора. За да се приеме, че е налице трудово правоотношение валидно обвързващо страните следва да се установят съществените елементи на това правоотношение - място на работа, работно време, длъжност, договорено трудово възнаграждение. Липсват и данни за подадено от работодателя уведомление за възникнало между страните трудово правоотношение до съответната Териториална дирекция на Националната агенция за приходите (чл. 62, ал. 3 от КТ), освен представената справка за осигуряване на лице без трудово правоотношение в периода от януари до май 2019 година, с осигурител Г. АД и справката за трудови договори на лицето Д. В. Г. за прекратяване на трудов договор с Г. на 01.12.2010година, в какъвто смисъл са и записванията в трудовата книжка, липсват данни за изплащане на трудовото възнаграждение по банков път с посочено основание, че е за работна заплата или други подобни доказателства, от които да се приеме, че ищецът е престираал труд за ответника, което по правната си природа да съдържа белезите на трудово правоотношение.

Ищецът, чиято е доказателствената тежест не ангажира доказателства, които да навеждат, че страните са изразили воля за встъпване в трудово правоотношение, още по-малко такова, в което да се съдържа информация за съществените му елементи.

Не се установяват признаците на съществуващо трудово правоотношение и от гласните доказателства. От една страна свидетелят Зъгов като служител на МВР до края на 2015година установява служебно извършвани периодични проверки дали се води дневник за автомобилите, които преминават дали се записват, дали се води дневник за смените, кой от кого приема поста, заявява, че местоработата на Г. – охрана на предприятието и двама негови колеги Б. П. и Ст. М., вече покойник е ротационна фабрика на „В.“в с.М., на 2.5 км. от разклона на Осиково. Свидателят сочи, че тримата работили на 12 часови смени. Установява още, че през годините 2019,2020 и 2021година редовно минавал от там два пъти в седмицата за една местност и мисли, че двамата пазачи са били там, водили са книга, според него един хвърчащ тефтер, който не е прономерован, прошнурован, в който се отбелязвало кой е издал и кой е приел обекта. По същия начин свидетелят Г. Зл., чиито показания следва да бъдат преценени по реда на чл.172 ГПК като първи братовчед на ответника установява, че през 2019,2020 и 2021година Г. бил пазач на обекта на главния път за Кричим и работно място рудник „Фл.“ на „В.“, където работел на 24 часови смени и записвал колите минаващи посока Осиково. Свидателят сочи, че карал ищеца на работа често, като започвал работа от 17.00 часа и до сутринта.

В обстоятелствената част на исковата молба ищецът твърди на следващо място, че когато възникнал здравословен проблем и му е издаден болничен лист за периода от

29.04.2021 година до 31.05.2021 година, работодателят не му изплатил обезщетение с мотива, че не работи по трудово правоотношение, а по граждански договор, опитал се да намери екземпляр от договора си, не го открил и след направена от него справка в НАП констатира, че договорът не е регистриран в НАП, поради което напуснал.

Съгласно чл. 62 ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва в писмена форма и със задължително съдържание в него за обстоятелствата по чл. 66 , ал. 1 от КТ. Така съгласно чл. 66 ал. 1 от КТ трудовият договор съдържа данни за страните и определя мястото на работа, наименованието на длъжността и характера на работата, датата на сключването му и началото на неговото изпълнение, времетраенето на трудовия договор, размера на основния и удължения платен годишен отпуск, на допълнителните платени годишни отпуски, еднакъв срок на предизвестие и за двете страни, при прекратяване на трудовия договор, основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане, продължителността на работния ден или седмица. Във връзка с трудовия договор за работника или служителя възникват и редица права - правото на трудово възнаграждение, правото на почивка, на отпуска, на обезщетения и пр. Предметът на трудовия договор е самото предоставяне на работна сила. Работното място, начина на изпълнение и работното време се определят от работодателя. Рискът се носи от работодателя, а работникът е подчинен на и зависим от работодателя. Изискването за писмена форма е въведено, като условие за валидност на договора, предвид което съществуването на трудово правоотношение не може да бъде установявано със свидетелски показания или други доказателства, установяващи по косвен начин възникването и съществуването му по аргумент от разпоредбата на чл. 164 ал. 1 т. 1 от ГПК, която предвижда, недопустимост на свидетелските показания за установяване на правни сделки, за действителността на които закон изисква писмен акт. В този смисъл е и съдебната практика – решение № 943/22.02.2010 г. по гр. д. № 4902/2008 г. на ВКС, IV г. о, постановено по реда на чл. 290 от ГПК. Според цитираното решение на ВКС, когато ищецът по иск с правно основание чл. 357 от КТ за установяване възникването, съществуването, изпълнението или прекратяването на ТПО признава, че писмената форма за съставяне на трудовия договор не е била спазена, то признанието е, че не е възникнало валидно трудово правоотношение. Когато ищецът твърди, че трудовият договор е бил сключен в писмена форма, но съставеният документ е бил изгубен или унищожен, то твърдението е за валидно възникнало правоотношение, което не може да бъде доказано с удостоверяващия го документ, поради последващата му липса. В тази хипотеза са допустими всички доказателствени средства, тъй като в противен случай страната би била лишена от правата ѝ по трудовия договор.

Съобразно изложеното по-горе и поддържаното в исковата молба, че не открил екземпляра от трудовия договор, по делото не се установиха твърденията на ищеца в ИМ за съставен между страните писмен договор със задължителното съдържание в него за обстоятелствата по чл. 66 ал. 1 от КТ, поради което незаконосъобразен е изводът на Девинския районен съд, че между страните е възникнало валидно трудово правоотношение за претендирания период.

Самият факт, че в трудовата книжка на ищеца след 2010 година няма вписвани трудови договори, в каквата насока е и приложената на л.299 справка – извлечение за трудови договори на лицето, а съгласно изисканата с разпореждане №10508.02.2022 година по инициатива на съда справка от НАП за наличие трудови договори за периода 01.01.2019 година до 31.05.2019 година (л.211) се установява, че Д. В. Г. е лице работещо без трудови правоотношения, получило осигурителен доход за периода 1245.30 лева с осигурител “Г.” АД. В тази връзка може да се приеме, че се касае за съществуващ в този период граждански договор между дружеството и Д. Г., а не с „В. Х.“ АД, в каквата насока е релевирано възражение ответното дружество.

В случая няма данни да е налице писмено обективизирана воля за сключване на

трудова договор, нито има писмени доказателства, в които се съдържат изявления или индиции за наличието му, определено чрез неговите съществени елементи-място на работа, наименование на длъжността и характер на работата, както и определено трудово възнаграждение, не може да се приеме, че работникът или служителът е извършвал дейност по трудов договор. В разглеждания случай е несъмнено установено, че липсва трудов договор, който да е подписан от двете страни. Налице са единствено платежни нареждания за превеждани от В. Х. АД по 250 лева на Д. В. Г. по договор, за сметка на Г. АД, от което не може да се направи извод за наличие на съществуващо трудово правоотношение между страните, доколкото липсват две насрещни волеизявления, в които да се съдържат основните елементи на един трудов договор. По същия начин от представената по делото в оригинал и ксерокопие книга, посочена в исковата молба като график за работа, а в съдебно заседание на 30.06.2022 година като книга за предаване и приемане на поста, (частен документ представен от ищеца), оспорен своевременно от ответника не може да се направи извод, че е на „В. Х.“ АД, както и отразените в него сведения приел, предал поста и положените ръкописни подписи са индиция за съществуване на такъв. Освен това в исковата молба се излагат твърдения, че повечето време ищецът работил в рудник „Фурит“, сега мелница за каменно брашно, като според свидетеля Зъгов месторабота на ищеца е ротационна фабрика на В., а според свидетеля Златарев е работил на поста на рудник Фл. на В., поради което основателно е поддържаното от жалбоподателя, че „В.“ АД ЕИК***** и „В. Х.“ АД ЕИК ***** са различни дружества. Освен това от депозираните показания на свидетелите на ищеца не се установява, че през претендирания период ищецът е полагал труд по трудово правоотношение.

Следователно от приложените по делото писмени доказателства обсъдени по-горе и изслушаните свидетели няма данни за точното място на работа, наименование на длъжността и характер на работата, както и определено трудово възнаграждение, включително и за работодател, които са съществени елементи на трудовия договор и не обосновават категоричен извод за наличие на трудово правоотношение.

В тази връзка предвид изложеното неоснователно е поддържаното от настоящия въззиваем, ищец в първоинстанционното производство, че е доказано съществуване на трудово правоотношение с тъй наречената главна книга за приемане и предаване на поста, с която се твърди, че е установена продължителността на смените, кога е постъпвал Д. Г., кога е напуснал и дали е имало произшествия, полагани са подписи при приемане и подаване. Посочената книга, както вече се отбеляза по-горе не е ясно дали принадлежи на „В. Х.“ АД, а и не обосновава и извод за наличие на трудово правоотношение с дружеството ответник. Същата е представена от ищеца и няма данни да е съхранявана в администрацията на ответното дружество. Не е достатъчно и поименното посочване на тримата пазачи от свидетеля Зъгов, още повече, че последният има преки впечатления до 2015 година, когато служебно е извършвал проверки, а не за релевантния период 2019-2021 година. От посоченото от свидетеля, че многократно посещава обекта след 2015 година, където е измивал и автомобила си, не е основание съдът да приеме съществуване на твърдяното трудово правоотношение.

Или в случая недоказано е наличието на трудово правоотношение между страните за сочения в исковата молба период, поради което искът за установяване съществуване на трудово правоотношение между страните е неоснователен, недоказан и подлежи на отхвърляне. Като е достигнал до обратни изводи районен съд е постановил незаконосъобразен и необоснован съдебен акт, който следва да бъде отменен и вместо него предявеният иск за установяване съществуващо трудово правоотношение между страните следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

Поради липсата на съществуващо трудово правоотношение ищецът не би могъл да претендира и съответно на същия не се дължи трудово възнаграждение за периода

01.01.2019година до 31.05.2021година, дължимо по силата на твърдяното трудово правоотношение в размер на сумата 5 583.18лева, като разлика между минималната работна заплата за страната и превежданата сума от 250 лева, както и възнаграждение за положения извънреден труд за претендирания период съответно за времето от 01.01.2019година до 31.12.2020година или общо сумата 2 489.96лева и за периода от 01.01.2021година до 25.04.2021година в размер на сумата 1300лева, както и за сумата 380 лева за положен труд в 12 празнични дни, с оглед което уважените осъдителни искиве също подлежат на отхвърляне, след отмяна решението в тези части. Следва да бъде отбелязано, че при уважаването на обективно и субективно съединените искиве районен съд съдът е кредитирал заключението на вещото лице по назначената и изслушана основна и допълнителна съдебно икономическа експертиза, изготвена единствено по твърдения на ищеца и записи в оспорената книга.

С оглед изхода на спора следва да бъде отменено решението и в частта, с която е осъдено дружеството жалбоподател да заплати на адв.П. Юр. на основание чл.38ал.2т.1 Закона за адвокатурата 1800лева, а на Девински районен съд да заплати държавна такса в размер на 401 лева и 600лева направени разноски в полза на бюджета съдебната власт по сметка на районен съд.

Решението в отхвърлителната част не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Ще следва с оглед даденото разрешение по спора, тъй като са своевременно са поискани и е представен списък по чл.80 от ГПК да се възложат в тежест на въззиваемата страна направените разноски за заплатена държавна такса от В. Х. АД в размер на 200 лева, както и юрисконсултско възнаграждение за всяка инстанция в размер на сумата по 400лева или общо за двете инстанции 720 лева определено на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК във вр. с чл.37 ал.1 Закона за правната помощ и чл.25ал.1Наредбата за заплащане правна помощ.

Мотивиран от гореизложеното съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 13 ОТ 06.03.2023година,постановено по гр. д.№417/2021 г. съгласно описа на Девинския районен съд в частта, с която е признато за установено по отношение на „В. Х.“ АД с ЕИК: *****, че между Д. В. Г. с ЕГН *****, с адрес: с. М., община Девин, обл. Смолян и „В. Х.“ АД с ЕИК ***** съществува валидно трудово правоотношение за времето от 01.01.2019г. до 31.05.2021 г, по което ищецът Д. В. Г., с ЕГН ***** е изпълнявал длъжността „портиер/охрана“, както и в частта, с която е осъдено „В. Х.“ АД с ЕИК ***** да заплати на Д. В. Г. сумата в общ размер на 10 023.14лева (десет хиляди двадесет и три лева и 14 ст.), от които сумата 5 853.18 лева— чиста сума за получаване - трудово възнаграждение за периода от 01.01.2019 г. до 31.05.2021 г., след приспадане на заплатената сума от 250.00 лева- месечно; 2 489.96 лева - незаплатен извънреден труд от 592.67 часа за времето от 01.01.2019 г. до 31.12.2020 г.; 1 300.00 лева - незаплатен извънреден труд за времето от 01.01.2021 г. до 25.04.2021 г.; 380.00 лева за положен от него труд в 12 празнични дни, ведно със законна лихва върху главниците в общ размер от 10 023.14 лева, считано от завеждането на делото 17.11.2021г.до окончателното изплащане на сумите, както и в частта, с която е осъдено дружество „В. Х.“ АД с ЕИК: ***** да заплати в полза на ДРС 401.00 лева (четиристотин и един лева)— държавна такса и 600.00 лева (шестстотин лева) разноски, в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд- Девин , а на адвокат П. Д. Юр. на основание чл.38ал.1т.2 За адвокатско възнаграждение в размер на 1800 лева като незаконосъобразно и необосновано и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявеният иск от Д. В. Г. за признаване установено по отношение на „В. Х.“ АД с ЕИК: *****, че между Д. В. Г. с ЕГН *****, с адрес: с. М., община Девин, обл. Смолян и „В. Х.“ АД с ЕИК ***** съществува валидно трудово правоотношение за времето от 01.01.2019г. до 31.05.2021 г, по което ищецът Д. В. Г., с ЕГН ***** е изпълнявал длъжността „портиер/охрана“.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни и недоказани предявените иски от Д. В. Г. да бъде осъдено дружество „В. Х.“ АД с ЕИК ***** да заплати на Д. В. Г. сумата в общ размер на 10 023.14 лева (десет хиляди двадесет и три лева и 14 ст.), от които сумата 5 853.18 лева – чиста сума за получаване - трудово възнаграждение за периода от 01.01.2019 г. до 31.05.2021 г., след приспадане на заплатената сума от 250.00 лева- месечно; 2 489.96 лева - незаплатен извънреден труд от 592.67 часа за времето от 01.01.2019 г. до 31.12.2020 г.; 1 300.00 лева - незаплатен извънреден труд за времето от 01.01.2021 г. до 25.04.2021 г. и сумата 380.00 лева за положен от него труд в 12 празнични дни, ведно със законна лихва върху главниците в общ размер от 10 023.14 лева, считано от завеждането на делото 17.11.2021г. до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА Д. В. Г., ЕГН ***** да заплати на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК във вр. с чл. 37 ал. 1 ЗПП, чл. 25 ал. 1 Наредбата за заплащане правна помощ на „В. Х.“ АД с ЕИК ***** направените разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции в общ размер 720 (седемстотин и двадесет) лева, както и сумата 200 (двеста лева за заплатена държавна такса за въззивната жалба.

РЕШЕНИЕТО в останалата част не е обжалвано и е влязло в законна сила.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен касационен съд при наличие на основанията на чл. 280 ал. 1 и 2 ГПК в частта за установяване съществуване на валидно правоотношение и заплащане трудово възнаграждение в размер на сумата 5 583.18 лева за периода от 01.01.2019 година до 31.05.2019 година.

В ОСТАНАЛАТА част на основание чл. 280 ал. 3 т. 3 пр. последно ГПК решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____